

W Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR przewiduje się dalszy rozwój hodowli o wysokiej produktywności, zwłaszcza bydła mlecznego i trzody chlewnej. W republikach tych przeprowadzono ważną pracę nad osuszaniem bagien. Zwiększy się tam siła oddziaływania maszynowo-tractorowych, wyposażonych w trakcję i maszyny rolnicze.

Mają być wykonane niezbędne prace nad przebudową linii kolejowych, nastąpić ma usprawnienie linii i zwiększenie przewozów pasażerskich towarów w dorzeczu rzek Niemna i Dźwiny. Przewidziane jest zbudowanie mostów na Niemnie w Kaukasie, a na Dźwinie w Rydze. Nowy plan pięcioletni zapewnia dalszy rozwój transportu morskiego i portów morskich w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR. Planuje się na znaczną skalę budowę i rekonstrukcję autostrad.

Nastąpić ma poważny rozwój służby zdrowia i kultury. W ciągu pięcioletnia liczba łóżek szpitalnych w Litewskiej SRR wzrośnie o 40 procent, w Łotewskiej SRR — o 30 procent i w Estońskiej SRR — 30 procent.

Przewiduje się zwiększenie liczby nowych słuchaczy w instytutach pedagogicznych Litewskiej SRR 2,1 raza, w Łotewskiej SRR — o 60 procent i w Estońskiej SRR — o 60 procent.

Równie poważne zadania przewidywane są w dziedzinie rozwoju gospodarki i kultury innych republik związkowych.

kiego nie może nastąpić samoczynny, wymaga ono poważnych wysiłków, aktywnej i twórczej pracy robotników, chłopów i inteligencji. Wymaga ono realizowania ogromnego programu budownictwa inwestycyjnego. Budownictwo inwestycyjne było i jest zawsze i pozostaje nadal podstawowym źródłem rozrównywania najważniejszych zakrojonych na dalszą miarę zadań gospodarczych, wysuwanych przez partię komunistyczną. Zwykle ważnym czynnikiem określającym tempo i kierunek rozwoju poszczególnych gałęzi gospodarki narodowej.

Ogólne rozmiary państwowego budownictwa inwestycyjnego w latach 1951 — 1953 mają być zwiększone w porównaniu z czwartą pięciolatką w przybliżeniu o 90 procent, przy czym kredyty na ten cel mają wzrosnąć o 60 procent. Różnica między rozmiarami budownictwa inwestycyjnego i wysokości kredytów przeznaczonych na ten cel — wyrównana będzie odpowiednim obniżeniem kosztów własnych budownictwa przez podniesienie wydajności pracy, zmniejszenie nakładów, obniżenie cen materiałów budowlanych i urządzeń.

Dla wykonania nakreślonego planu robót inwestycyjnych należy mobilizować rezerwy wewnętrzne i dokła akumulacji we wszystkich ogniskach gospodarki narodowej. Pomyślnie osiągnięcie tego celu zależy od wykonania zadań w zakresie zwiększenia wydajności pracy, obniżenia kosztów produkcji i obrotu, od umiejętnej gospodarkowania, od zapewnienia przewidywanego reżimu oszczędności w każdym odcinku budownictwa państwowego.

Najważniejszym źródłem wzrostu produkcji socjalistycznej, obniżenia kosztów własnych i zwiększenia akumulacji jest podniesienie wydajności pracy. W ciągu pięciolecia wydajność pracy ma wzrosnąć w przemyśle o przybliżeniu o 50 procent, w budownictwie — o 55 procent i w rolnictwie — o 40 procent. Około 1/4 tego przyrostu produkcji przemysłowej w pięcie pięciolatek uzyskała w dzikiej zwiększeniu wydajności pracy. Tak więc produkcja przemysłowa ma zwiększyć się w zasadzie dzięki podniesieniu wydajności pracy.

Podstawą takiego wzrostu wydajności pracy jest nieustanne polepszenie technicznego wyposażenia, nowowanie w produkcji osiągniętych przez naukę i techniki, jak również dalsze polepszenie sytuacji materialnej ludności oraz podniesienie poziomu kulturalnego i technicznego kształcenia pracowników.

W ciągu piętej dekadzie doprowadzono do znaczących zmian w mechanizacji i elektryfikacji pracy. W 1955 w porównaniu z rokiem 1950 o 70 proc. zaś w porównaniu z rokiem 1940 — 2,6 raza. W produkcji spawalniczej istnieją szczególnie sprzyjające warunki dla szerokiego rozwoju mechanizacji i elektryfikacji pracy. W ZSRR, gdzie nie ma bezrobocia, maszyny na równi z zasobami ludzkimi przyczyniają się do zwiększenia wydajności pracy społeczeństwa, zmniejszają wysiłek pracowników.

Wielkie znaczenie dla osiągnięcia wysokiej wydajności pracy ma szeroka popularyzacja doświadczeń najlepszych przedsiębiorstw i nowatorskiej produkcji w dziedzinie wykorzystania techniki, udoskonalenia technologii i stosowania produkcyjnych metod organizacji produkcji. Konieczne jest również masowe ruchy wynalazców i racjonalizatorów wśród inżynierów, techników, robotników i laborantów w kierunku doskonalenia metod produkcji, podnoszenia wydajności pracy i obniżania kosztów wytworzenia produktu.

Systematyczne obniżanie kosztów własnych produkcji i hurtowych cen towarów przemysłowych jest tą wła

